

LAIVAS

No. 43. Metai XIII

Spalio-Oct. 21, 1933

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a .

JONO 4, 46—53.

ANUO metu buvo vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo Kaparnaume. Tas, išgirdęs, kad Jėzus ateina iš Jūdijos į Galilėją, nuėjo pas jį ir prašė jį ateiti ir pagydyti jo sūną, kurs buvo marinamas. Tuomet Jėzus jam tarė: Jei jūs nematote ženklų ir stebuklų, jūs netikite. Valdininkas jam atsakė: Viešpatie, ateik pirm nekaip mano sūnus numirs. Jėzus jam tarė: Eik, tavo sūnus gyvas. Žmogus įtikėjo žodžiams, kuriuos jam pasakė Jėzus, ir išėjo. Jį jau pareinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam, sakydami, kad jo sūnus gyvas. Jis tad pasiklausė juos apie valandą, kurioje jam pasidarė geriau. Jie atsakė: Vakar septintoje valandoje liovėsi krėtės jį drugys. Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta valanda,

Jėzau, Marija ir šv. Juozapai, būkite prie manęs mano merdėjimo valandoje! Jėzau, Marija ir šv. Juozapai, suteikite man malonės, kad aš galėčiau jūsų draugėje ramiai numirti! — 300 d. atl.

— Kad Jėzaus švenčiausioji Širdis būtų mylima kiekvienoje vietoje! — 100 d. atl.

— Mano Dieve, padaryk dvasių vienybę tiesoje ir širdžių susivienijimą gai-

L e k c i j a .

EFEZ. 5, 15—21.

BROLIAI: žiūrėkite, kaip atsargiai turite elgtis; ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi, gerai naudokitės laiku, nes dienos yra piktos. Todėl nebūkite neprotingi, bet supraskite, koki yra Dievo valia. Neapsigerkite vynu, kuriame yra ištvirkimas. Būkite pilni šventosios Dvasios, kalbėdamies tarp savęs psalmėmis, imnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir džiaugdamies savo širdyse Viešpačini; dėkodami visuomet už visa Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu. Pasiduokite vieni kitiems Kristaus baimėje.

kurioje Jėzus jam tarė: Tavo sūnus gyvas, ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai.

lestingume! — 300 d. tal.

— Mano Dieve, mano vienatine Gėrybe, Tu esi visas dėl manęs, kad aš būčiau visas dėl Tavęs. — 300 d. atl.

— Tešie palaimintas Dievas! — 50 d. atl.

— Amžinasis Tėve, aš aukoju brangiausiąjį Jėzaus Kraują už savo nuodėmes ir už viską, ko šv. Bažnyčia reikalauja. — 100 d. atl.

APAŠTALIŠKASIS ŽYGIS

Jo Eminencija Jurgis Kardinolas Mundelein, Chicagos Arkivyskupas pradėjo tikrąjį Apaštališkąjį Žygį, pradėdamas savo 25 metų vyskupavimo jubiliejų.

Vyskupas yra apaštalų įpėdinis. Jo pasiuntinybė, kaip apaštalų, skelbti Evangeliją visoms giminėms. Tai dabar daro vyskupai ir patys ir pasivaduoja jį globoje ir priežiūroje išauklėtais ir išmokslingais kunigais. Ima jie sau pagalbon ir vienuolijas, kurios, paprastai, turi tam tyčia parengtus misijonierius, kuriuos siunčia visur, kur tik kunigai klebonai, sutinkant ir norint vyskupams, juos pasidaruoti kviečia.

Apaštalavimas reikalingas ne vien pagonų tarpe, bet jis mūsų laikuose neapsakomai reikalingas pačių krikščionių tarpe.

Isigalėjęs materializmas pavergė net daugelio tikinčiųjų širdį ir dvasią. Visiems tik ir rūpi "ką valgysiu, ką gersiu, kuo apsirengsiu," o kitų minčių tvane pamiršo "ką tau gelbės, kad ir visą pasaulį insigysi, jei savo sielai skriaudą padarysi."

Išrodo, kad neramumas ir nepasitenkinimas yra žmoguje dėl stokos materialinių daiktų. Tai klaida. Materialių dalykų pilna pasaulyje. "Kas valgyti ir gerti ir apsirengti," to net per daug yra. Nežino, kur dėti tuos daiktus. Ūkininkams pataria, net tų dalykų gaminti.

Ligų priežastis ir gydymas.

Neramumai ir nepasitenkinimai kyla iš dvasios, iš sielos. Taip, žmonių sielos maitinamos "meitelių jovalu," o joms neduodama jų tikrojo maisto, kuriuo yra "kiekvienas žodis," paeinąs iš Dievo burnos."

Tų "Dievo žodžių" teikia Kristaus įsteigtoji Bažnyčia, Ji tai daro ir gyvu

žodžiu — pamokslais, ir spausdintu žodžiu — katalikų laikraščiais ir rašytu žodžiu — Šv. Tėvo ir vyskupų laiškais, ir kitais keliais. Bet vėl vargas: "žmonės labiau pamėgo tamsybes, kuriose nesimato jų blogi darbai, ir "meitelių jovalą," kuriuo yra bedieviški, laisvamaniški, socialistiški ir bolševikiški laikraščiai.

Čia žmonijos ligos ir nelaimės. Gi didžiausia tų nelaimių, kad žmonės tos ligos nemato, o dažnai matyti nenori.

Taigi reikia sveikinti Jo Eminencijos Jurgio Kardinolo Mundelein išleistąją maldą, kurią kalbėti visus kviečia ir jo apaštališkąjį žygį.

Ta malda taip skamba:

"Visagalis ir amžinasis Dieve, mes Tavo vaikai nužeminti puldami prieš Tave, pašvenčiame šį dvasinio atsinaujinimo metą Tavo garbei ir šlovei. Mes Tavo nužemintai meldžiamės, globok, valdyk ir saugok mus, kunigus ir žmones, šiuo laiku; priimk mūsų maldas, palaimink mūsų pastangas ir išlaikyk mus ištikimais Tavo tarnavime. Suteik įkvėpimo tiems, kurie dabar skelbia Tavo žodį, šiame misijų laike; priruošk Tavo žmonių širdis vertai visa tai priimti. Atsiųsk Tavo Dvasią ir atnaujink šio miesto ir diecezijos veidą; sugrąžink sau tuos, kurie nuklydo; pastiprink abejojančius ir pagundose esančius; apsaugok kūno ir sielos pavojuje esančius; sutvirtink mus visus Tavo malonėje, idant ateity mes galėtume Tau verčiau tarnauti ir apturėti mūsų nemirtingos sielos išganymą. Amen."

Apaštališkasis žygis.

Jo apaštališkasis žygis yra, kad kiekvienoje jo vyskupijos parapijoje per tą jubiliejiaus metą įvyktų vienos savaitės, ar

Chicago, Illinois

LAIVAS SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

Chicago, Illinois

kelių savaitinių, misijos.

Tų misijų tikslas, kad įvyktų visa tai, kas toje maldos pilnoje tikėjimo ir kilniausių troškimų, yra pareikšta.

Bet kaip tikintiesiems, ypač Chicago arkivyskupijos, reikia į visą tą žygį pažiūrėti? Ar tik juomi pasidžiaugti, pasigėrėti ir palikti vien žiūrėtojais iš šalies? Ne. Tai labai maža. Tai net nepritinka geriems tikintiesiems.

Reikalinga, ir galima sakyti yra tikra pareiga tikinčiųjų patiemis stoti į tą žygį sądarbininkais. O kaip? Kokiu būdu?

Tikintieji, kartu su Jo Eminencija, privalo užtakuoti (pulti) Dangų savo maldomis, šv. Komunijomis, išklaustomis ir specialiai užprašytomis ta intencija Mišiomis, aukomis, nusimarinimais, susitarėjimais ir kitais panašiais būdais.

Brolijos ir draugijos.

Šios vyskupijos katalikiškosios draugijos, o ypač brolijos, turėtų stoti į tą

žygį organizuoti.

Joms tiktų susitarti ir ar kas savaitę, ar kas dvi, ar kas mėnuo eiti "in corpore" — bendrai prie Komunijos ir ją paaugoti ta intencija, kad Kardinolo maldos mintys rastų geriausio pasisekimo.

Toks tikinčiųjų žygis, kartu su savo vyskupijos vyriausioju Vadu, neabejotinai, patiks Dievui ir pelnys Jo palaiminimą. O Jėzus Kristus, kuris pasižadėjo būti ten, kur "du arba trys bus Jo vardan susirinkę," bus dar labiau, kur tūkstančiai bus susitelkę savo dvasia su savo Vadu.

Ir vėl, kokia kilni dvasia Jo Eminencijai, jei pavyzdin, brolija, ar draugija, pasiuačia jam sąrašų, kad jo intencija, per metus paaugoko tiek ten Komunijų, Mišių, Rožančių, atverstų nusidėjėlių ir kitų gerų darbų, kurie geri tikintieji patys moka susirasti.

Taigi rykiuokimės ir žygiuokime!

J. K.

A. Miciūnas (L. K.).

ROŽANČIUS -- MANO TURTAS

"Štai brangiausias Vatikano turtas," kartą išsitarė dievobaimingasis Pijus IX, rodydamas maldininkų Lūriui savo numylėtą rožančių. Krikščioni, tai ir tavo turtas. Tu neturi nieko gražesnio, nieko prakilnesnio. Nieko gražesnio, nes Rožančius yra maldos pavyzdys ir idealas, sykiu garbinimo ir padėkos malda. Nieko prakilnesnio, nes pati Švč. Panelė mums suteikė šią maldos priemonę, kuria naudojimasis yra atvertęs šimtus tūkstančių atskalūnų, milijonus nusidėjėlių ir yra sutvirtinęs tikėjimą ir meilę daugybėje krikščionių širdžių.

Rožančius yra lyg krikščionybės barometras. Kur rožančius yra gerbiamas, ten katalikiškas tikėjimas sparčiai ūgdomas ir krikščionių gyvenime ir širdyje viešpatuoja. Tačiau, kur rožančius yra nei-

giamas ir niekinamas, ten tikėjimas aupa la iki tokio laipsnio, kur puikybė ir klaida valdo širdį. Kalbą rožančių negali pamiršti Atpirkimo paslapčių, nes rožančiaus poteriai abelnai nėra tiksliai tikėjimo įstatymas, juose randasi katalikiško mokslo santrauka ir visa tai į ką krikščionis turi tikėti, ko tikėtis, ką mylėti ir praktikuoti. Rožančius sudaro pilną katekizmą. Jis aiškiai ir taisyklingai gvildeina krikščioniškąsias tiesas ir auodugnias jas nupiešia.

Neabejodami galime tvirtinti, jog rožančiuje telpa neklaidingos išganymo priemonės. Taip. Sekantis atsitikimas įrodys, jog rožančių tikrai slepiasi šios "neklaidingos priemonės." Kai Šv. Edmundas, Canterbur'io arkivyskupas, būdamas tik dvylikos metų berniukas, syki

vaikščiodamas, mąstė apie Evangelijos žodžius, "Daug išrinktųjų, bet mažai pašauktųjų." (Mat. 22, 14). Didelė baimė ir rūpestis, jį apėmė, ar jis prigulys prie šio išrinktųjų skaičiaus ar ne. Jis karštai meldė Dievą, kad jam pareikėtų ką jis turįs daryti, kad tikrai apturėtų išganymą. Štai, be galo žavįs jaunikaitis, išspauštomis ant kaktos auksinėmis raidėmis "JĖZUS", prisiartinio prie Edmundo. "Jeigu trokšti," kalbėjo dangiškasis Jaunikaitis, atsispirti šėtono užpuolimams, jeigu nori susilaukti nuo Dievo reikalingų šventam gyvenimui ir laimingai mirčiai malonių, apmąstinėk kasdien mano gyvenimo paslaptį, kančią ir mirtį. Šios tai yra neklaidingos dangaus laimės įgyjimui priemonės."

Kiekviena sveika Marija kurią tu atkalbi, tebūna lyg tyras skaidraus upelio vanduo, ne tamsus ir drumzdingas, kaip nuo lietaus įsiutusios upės. Pirmasis yra kalbamas su pamaldumu ir atsidėjimu; pastarasis gi, su apsileidimu ir paviršutiniškai. Pirmas yra tikras, karštas Marijos garbinimas; pastarasis gi, įprastas ir tuščias mechaniškas atkartojimas. Kaip maloniai ir švelniai Marija pažvelgia į tuos, kurie moka kalbėti rožančių pamaldžiai! Ji duosniai atlygina jųjų duosnumą ir net ant žemės šimteriopai užmoka. Suraminimas kentėjimuose, sveikata ligoj, atsivertimas atkaklioms sieloms, atvedimas prie išganymo kelio, pagalba mirties valandoj ir daug kitų dangiškų malonių teikia iš Marijos rankų tiems, kurie pasitiki Josios rožančiumi.

Prietarai prieš Rožančių.

Nekatalikai labai mažai tesupranta apie Katalikų Bažnyčios dalykus. Ypač rožančiaus dievotumas, lyg durte duria jiems akysna. Jiems nesuprantama, kaip inteligentai žmonės gali praktikuoti tokią nuobodžią maldą.

Kada Bavarijos karalienė žadėjosi stoti Katalikų Bažnyčion, vienas protes-

tantų pryčeris jai parodė rožančių sakydamas: "Jeigu Jūsų Malonybė tapsi katalike, Tamstai reikės kalbėti ir žožančių." Tasai vylingas žmogus tikėjosi tuomi pabauginsiąs pamaldžią moteriškę. Koksai buvo jo nustebimas bei įnirtimas, kai karalienė atsakė, "Juk, aš jau kasdien kalbu rožančių!"

Gali atrodyti keista, kad ne tik protestantai, bet ir katalikai prikašioja savo prietarus. Jie tvirtina, jog rožančiaus kalbėjimas iš priežasties nuolatinio atsikarto jimo, esti nuobodus ir keistas. Tiesa, rožančius gali išrodyti įkirus, tačiau kaltė randasi ne rožančiuje, bet tame, kurs jį kalba. Taip pasitaiko dėlto, kad asmuo meldžiasi nuobodžiu, šaltu, išsiblaškusiu atsidėjimu.

Kiti mano, kad rožančiaus kalbėjimas tinka tiktai vaikams, davatkoms ir paprasto išsilavinimo asmenims; jog inteligentai ir aukšto mokslo žmonės negali rasti jame pasitenkinimo. Ši nuomonė, taipgi yra klaidinga. Rožančius, tikrai yra nusižeminusiųjų ir mažųjų malda, vienok jis yra ir išmokslių ir aukšto luomo asmenų malda. Šioji malda yra taip lengva, jog jauniausias gali ją kalbėti ir suprasti. Mokslingiems ir inteligentams gi ji yra taip prakilni, jog niekas, net didžiausius mokslus išėjęs, negali apimti jo prasmingų žodžių.

Šiais laikais, daugelis krikščionių jau pamiršo kaip melstis, o ypač, kaip mąstyti. Pasaulio dvasia visu savo išdidumu, smaguriavimu ir linksmybės geidimu daugelį išveda iš kelio. Šioji dvasia žiūri dabar pro jų akis, girdi jų ausimis, kalba jų liežuviu, geidžia ir trokšta jų širdimi. Pasaulinė dvasia ir žožančiaus dievotumas niekad negali sutikti. Pasaulis ir Kryžius, kūniški pageidimai ir pamaldumas, visuomet bus vienas kitam priešingai.

Jeigu norime atsispirti ir nepražūti šio pasaulio dvasioj, ji turi būti išrauta

iš mūsų širdžių. Nuolatinis rožančiaus kalbėjimas tikrai pasieks šio tikslo. Kaip čia pritinka Apaštalo žodžiai: "Mano vaikeliai, nemylėkite pasaulio arba jo daik-

tų, nes visa kas pasauly yra kūno ir akių geiduliai ir gyvenimo puikybė." (Jon. II, 15, 16). Kaip tik šie trys blogumai sudaro pasaulio dvasią.

NAUJI SUSIRŪPINIMAI

Jau ne vienam kuriam asmeniui pradėjo rūpėti, kaip veiks atskirus asmenis ir ištisą visuomenę liuosas, nevartojamas darbui laikas.

Gyvenimo prityrimas rodo, kad liuosas laikas, nedarbas, gindo tinginystę, kuri yra įvairiausių nedorybių motina. Be darbo žmonės darosi ir fiziniai ištizi.

Gi dabar, sutrumpiaus darbo dienų valandas, įvedus gana daug visiškai liuosų, bedarbinių dienų, liuso laiko atsirad daug daugiau, negu jo buvo pirmiau.

Beto ir jaunuomenės mokslinio sistema eina prie to, kad besimokantiems liktų tik vienas darbas — ateiti mokyklon; bet ir tas darbas vis labiau yra lengvinamas, nes ne vienoje jau vietoje "busai" važinėja, surenka mokinius ir nuveža juos mokyklon.

Mokykloje visas darbo sumokumas sukuriamas ant mokytojo. Jis priverčiamas mokslo peną pagaminti taip, kad mokiniai pasisemtų jų be pajudinimo savo smegenų mašinerijos. Mokiniai paverčiami tai "baksai", į kuriuos sukurta mašinų pagaminti išdirbiniai. Namų darbo mokiniams, ypač viešųjų mokyklų, taip kaip ir nekliūva. Tuo būdu besimokinančioji jaunuomenė turi taip pat daug liuso laiko.

Taipgi tiek besimokinančioji jaunuomenė, tiek bedirbančioji jau, tiek šiaip visi dirbantieji susilaukia vis daugiau liuso laiko.

Kyla naujas klausimas, kaip tas liuosasis laikas turėtų būti gerai sunaudotas, kad jis ne taptų ištizimo ir dorinio gedimo

"bacilu."

Žinoma, atsiras tuojaus minia komersantų, kurie sugalvos naujas, liuosam laikui praleisti, įstaigas. Jū jau be galo daug dabar yra, bet ne daugelis jų teikia paguodos. Priešingai, dauguma jų paveikia, į jas lankančius, labai blogai. Žymi jų dalis pasidarė girtavimo, hozartinių lošimų ir pasileidimo vietomis.

Taigi ir naujai išrastos pelnagaudžių įstaigos, liuosam laikui praleisti, neneš gerų vaisių. Jos bus tvarkomos taip, kad duotų kočiaugiausiai pelno. Bus jose teikiami kiti dalykai, kurie žmonių blogiems palinkimams pataikauja ir juos vilioja. Jos iš daugelio išvilios visą jų uždarbį ir neduos nieko gera.

Taigi tenka susirūpinti, ką daryti? Kokių priemonių griebtis, kad liuoslaikis neprisidėtų prie sirginimo žmonijos?

Rodas, kad tai nelaimei galėtų, nors dalinai, užbėgti už akių įjudinimas turinčių liuso laiko žmonių, kad naudotųsi viešais knygynais ir skaityklomis, kur nėra savų, privačių.

Daugelyje vietų miesto knygynai įsigijo lietuvių kalboje knygų, kad galėtų patenkinti lietuvius. Jei atsiras gana daug norinčių naudotis lietuviškomis knygomis, viešieji knygynai ir skaityklos įsigis daugiau lietuvių kalboje, o kurie jų visiškai nežiūri, bus priversti įsigyti.

Lankantiems knygynus, kas nors turėtų vadovauti, kad jie negaišintų laiko ir nenuodintų savo dvasios netikusiomis knygomis, kurių viešose knygynuose gali būti.

Neapsakomai būtų naudinga, kad pa-

rapijos, ar vietinės draugijos ir pavieniai asmenys, susitelkę ir R. K. Federacijos skyrius, įsisteigtų savo skaityklas ir palengva net knygėlius.

Draugijų nariai ir jų šeimų nariai tuomet turėtų kur naudingai liuosąjį laiką praleisti. Tuomet ir net tose skaityklose būtų gražios progos apie įvairius naudingus dalykus pasikalbėti.

Dabar daug lietuvių lankosi pas kitus savo draugus į privačius namus. Ten randa daug kalbų, bet lietuvių, iškreiptas svetingumas, tuojaus gabea ant stalo degtinės ar "munšainės", ar namų darbo alaus. Žiurėk, tuojaus "draugai" užsidrumsčia ir jų gražūs pasikalbėjimai virsta labai dažnai nešvariausiais tauzėjimais. Jaisiais jie gadina save, piktina vaikus, daro gėdą lietuviams.

Draugijos daro savo narių susirinkimus, paprastai, sekmadieniais, tuojaus po sumos. Tai, sakysiu, nėra atatinamas laikas. Reikėtų daryti kitokiomis dienomis. Ytin, jei žmonės turės daugiau liuso laiko nuo darbo.

Draugijos daro susirinkimus, dažniausiai, tik tam, kad lengviau išrinktų narių mokesčius. Toki susirinkimai nėra įdomūs. Daug narių į juos tik koki vieną kartą į metus atsilanko. Kiti savo mokesčius per savo pažįstamus ar draugus priduoda.

Taigi draugijos turėtų priklausyti Federacijos skyriui. Šio gi valdyba turėtų surasti kiekvienai draugijai koki nors naudingą ir įdomų darbą, kurį įsikinkytų draugijos nariai. Draugijoje atsirastų daugiau gyvumo ir susidomėjimo. Susirinkimuose nariai darytų pranešimus, kaip kam pavestas darbas sekasi, kokių vaisių jis davė.

Draugijose turėtų dirbti įvairios komisijos ir sekcijos. Į komisijas gera rinkti daugiau asmenų. Komisijos darys dažniau susirinkimus, svarstys pavestus joms reikalus, ir štai daugybei asmenų at-

siras gražių progų naudingai ir dorai suvartoti liuosąjį laiką.

Zinoma, labai gera, kur parapijose jau turi jaunuomenei tinkamas vietas ir jai tinkamus sportinius žaidimus. Bet jau nuomenės privalo ypač būti pratinama į apaštalavimą jaunųjų darbe. Iš jų reikėtų parinkti tinkamiausius ir juos tam darbui parengti.

Nors tokią pradžią padarius liuosam laikui naudingai praleisti, paskui bėgamieji reikalai ir prityrimas parodys kitus kelius laikui tinkamai naudoti. V. K.

Vl. Balnionis.

NUKENTĖK!...

(Trioletai)

Kai žemės vaikas įžūlus
Pagiežos žodį tau pabers,
Skaudu... gal nemalonu bus.
Kai žemės vaikas įžūlus
Tavo priepolių klanus
Su demono šypseną iškels,
Kai žemės vaikas įžūlus
Pagiežos širdį tau pabers.
Momento išūgdyta tulžis
Priešui širdies tenevilgo,
Laikas prabėgs. Dvasia pakils.
Momento išūgdyta tulžis
Į džiaugsmą pavasarinį grįš,
Kurių širdis taip pasilgo.
Momento išauginta tulžis
Priešui širdies tenevilgo.

— Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šv. Dvasios. Amena. — 50 d. atlaidų. Su švęstu vandeniu — 100 d. atl.

— Jėzaus Širdie, švenčiausiame Sakramente deganti mūsų meile, padaryk, kad mūsų širdys degtų tavo meile. — 200 d. atl.

Garbinkime švenčiausiąją Jėzaus Širdį švenčiausiajame Sakramente! — 300 d. atl.

— Šventoji Marija, gelbėk mus nuo pragaro bausmių! — 100 d. atl.

PIRMOJI ŠV. KOMUNIJA

Pažiūrėję į tulpės svogūnėlį pamatysim, kad tai yra kas tai nepaprasta, nuostabaus. Rudenį daržiaiinkas iškasęs paslepia kur nors sklepe. Nepažįstas to svogūnėlio — niekas nevertins jo. Jis per visą žiemą guli nerodydamas gyvybės žymių. Ateina pavasaris, saulutė pradeda šilčiau šildyti — tulpės svogūnėlis pradeda rodyti gyvybės žymes, pradeda atgyti, žaliuoti, augti, žydėti, skleisti malonų kvapą. Tulpės žiedai veria žmogaus akį. Tai padarė saulės šiluma, oras, lietūs, žemės drėgmė.

Panašiai yra ir su žmogaus siela. Ką saulė padarė tulpei, tą sielai daro Viešpats Jėzus: kelia iš numirusių, duoda naują gyvenimą, kurs palyginus su mūsų kasdieniniu gyvenimu atrodo taip, kaip gražus tulpės žiedas su suvytusiu, apmirusiu svogūnėliu. Gyvenimas Kristuje — tai ramybė ir džiaugsmas, patvarumas kentėjimuose, kantrumas, ramumas ir... kas saldžiausia bei maloniausia — meilė to, kas yra už vis gražiausia — Viešpaties Dievo. Be Kristaus, be tikėjimo ir be malonės žmogaus gyvenimas, nors ir iš paviršiaus blizgėtų, tačiau nieko nevertas. Toks gyvenimas šaltas, tai nuolatinė žiema, nes nėra saulės — Dievo meilės.

Prisižiūrėkim žmonių gyvenimui plačiame pasaulyje, arba pažvelkim į tuos namus, kur nėra Dievo. Dirba, valgo, geria, dainuoja, šoka, tačiau jų širdys neramios; pyktis, troškimas kitam blogo, neapykanta ir visokios kitos nedorybės ten svečiuojasi, kai kokie laukiniai gyvuliai tamsiuose kalnų urvuose. Gal būt pažįsti šeimą gerų, pavyzdinių katalikų — tai žmonės ramūs, pamaldūs, kantrūs; draugiški, patikimi, tai tikri Dievo vaikai.

Niekas taip nesidžiaugia tais ramiais, paprastais žmonėmis, kaip Tas, Kurs y-

ra visa tai suteikęs — Jėzus Kristus. Jėzus amžinai yra linksmas, malonus, bet Jis nori, kad ir mes būtume malonūs ir linksmi, kaip Jis pats. Todėl turime naudotis gyvenimo dovana, nes Jis pasakė: „Jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno neturėsite gyvenimo savyje; kas valgo mano kūną, gyvens per amžius.“

Viešpats Jėzus nori, kad žmonės naudotųsi Jo paskutinės vakarienės vaisiais. Jis įvairiais būdais stengiasi patraukti žmones, prie tos dangiškios puotos.

Štai ką apie tai pasakoja vienas ponas iš Paryžiaus.

* * *

„Mano išauklėjimas religijos dalykuose buvo menkas; augau net nežinodamas religinių savo pareigų. Apsivedžiau. Gavau žmoną, iš Dievo valios, gerai išauklėtą, nors aš žmoguje ieškojau vien grožio, auklėjimo ir turtų. Ir mano žmona, kas link religijos dalykų buvo mažai geriau išauklėta, kaip ir aš. Bet vistiek ji tikėjo ir tas jos religingumas pradėjo sparčiau augti, kai mums Dievas davė vaikų. Jeigu ne žmona, aš net nebūčiau pagalvojęs apie krikštą. Vaikučiai augo puikiai, vyriausias jau net prie pirmos šv. Komunijos priėjo visiškai man apie tai nesirūpinant, nes tą dalyką aš pavedęs motinai.

Prisiartinio pirmosios šv. Komunijos diena jauniausiojo berniuko. Tai buvo vaikutis nors ne per daug išdykęs, nors be ypatingų gerų privalumų, bet mylėjau jį lygiai kaip ir kitus, nors kartais elgdavusi su juo šiurkščiai. Motina man sakydavo, kad jis pasikeis atėjus pirmos šv. Komunijos dienai. Aš tam nelabai tikėjau.

Vaikutis pradėjo mokintis, rengtis prie pirmos šv. Komunijos. Šiek tiek pasikeitė, tapo ramesniu, paklusnesniu. Tą kurį pirmiau aš mažiausiai mylėjau, dabar

pamylau labiausiai.

Išgirdavau kai jis mokėsi religijos tiesas iš katekizmo, pradėjau rūpintis savo gyvenimu. Nekreipiau į tai daug dėmesio, nes žmona kas kart karščiau meldėsi už mane.

Palengva atėjo paskutinės dienos prieš šv. Komunią. Mane kankino koks tai varginantis nujautimas, arba stačiai sakant, jaučiau kokią tai pareigą prieš savo vaiką.

Anksti rytą ateina pas mane sūnelis ir sako: "Tėveli, pirmosios šv. Komunijs dienoje nedirščiau artintis prie altoriaus neatsiprašęs tėvelio už padarytus nemalonumus ir negavęs palaiminimo." — "Vaikeli mano, tariau aš jam, tėvas maloniai atleidžia tau ir dovanoja, nors ne visada buvai geras; bet maloniai turiu pasakyti, kad dabar nieko nėra, dėliai ko turėčiau ant tavęs pykti. Būk ir toliau toks, mylėk Dievą, būk ištikimas savo pareigose, o tada motina ir aš tave mylėsime ir būsim laimingi." — "Tėveli, atsiliepia sūnelis, Viešpats Jėzus, kuris taip labai myli tave ir mane, padės man visada teikti tėveliams malonumo ir džiaugsmo. Ir tėvelis pasimelsk už mane." — "Kaip aš, brangus vaikeli, melsius už tave?" — Berniukas pažvelgė į mane ašarotomis akimis ir puolė man ant kaklo. Prispaudžiau jį prie savęs, o jis man sako: "Tėveli!" — "Ko nori, brangusis?" — "Tėveli, kaip aš dabar norėčiau prašyti tavęs vieno dalyko?" Nujausdamas ko jis nori manęs prašyti ir nenorėdamas taip brangioje jam dienoje atsakyti, tariau: "Eik sau, vaikeli, dabar turiu svarbų darbą. Šiandien vakare, arba ryt ryte galėsi man pasakyti, ką nori. Jei mamytė pripažins tai geru, tai aš tą padarysiu."

Šie žodžiai sumaišė berniuką, jis nediršo pasakyti savo troškimo. Dar kartą prisiglaudė prie manęs ir nuėjo į savo kambarėlį. Pagailo man mažo sūnelio ir nuėjau jį palinksminti bei suraminti. Kam

barėlio durys praviros — žiūriu, gi mano sūnelis klūpo prieš Dievo motinos paveikslą ir meldžiasi. Susigriaudinau.... Atsisėdau, pradėjau mąstyti ir verkti. Po valandėlės pakėliau akis, gi mano sūnelis stovi prie manęs. — "Tėveli, atsiliepė jis, neturi man atsakyti ko aš prašysiu, nes motina mano prašymą pagyrė. Prašau tavęs, tėveli, mano pirmosios šv. Komunijos dienoje kartu su manimi prisitarti prie Dievo stalo." Truputį patylėjęs pridūrė: "Juk tėvelis man neatsakysi?"

Negalėjau priešintis Dievui. Su ašaromis akyse prispaudžiau vaikelį prie savo širdies ir tariau: "Padarysiu tai, sūneli. Jei nori, dar šiandien gali nuvesti mane pas nuodėmklausį."

Keletą dienų po to jauniausias karžygis kartu su tėvu priėjo pirmosios šv. Komunijos. Šalia jo ir motinos klūpojo pirmą kartą laimingas tėvas, nes rado dabar tikėjimą ir širdies ramybę.

Laisvai vertė Vyt. M-nas.

— Dieve, pasigailėk manęs nusidėjėlio! — 100 d. atl. įeinant į bažnyčią ar viešą koplyčią.

O Dieve, Tu esi visagalis, padaryk mane šventą! — 300 d. atl.

Viešpatie, užlaikyk mumyse tikėjimą! — 100 d. atl.

— Viskas Tau, švenčiausioji Jėzaus Širdie! — 300 d. atl.

— Mano Dieve, aš myliu Tave! — 300 d. atl.

— Šventas, šventas, šventas Viešpats kareivijų Dievas; pilna yra žemė Jo garbės! Garbė Tėvui, garbė Sūnui, garbė šv. Dvasiai! — 100 d. atl.

Nemirtingajam ir neregimajam amžių Karaliui, pačiam vienam Dievui garbė ir šlovė per amžių amžius! — 300 d. atl.

— Stebuklingas Dievo Vardas! — 100 d. atl.

— Duok, Viešpatie, kad pažinčiau ir daryčiau Tavo valią. — 300 d. atl.

ŠV. JONAS-MARIJA, KRIKŠTYTOJAS VIANNEY, ARSO KLEBONAS

(Tęsa)

Trisdešimts su viršum metų tęsėsi tamsi, biauri kova. Ir tik tada pragaras liovėsi kovojęs, kai Šventasis rengėsi „amžinajam poilsiui.“ Paskutinią Šventojo miegą piktasis bandė drumsti. 10 v. vakarą Šventasis paskutine malda pavedęs savo sielą Dievui, rengėsi užmigti, tik staiga pasigirdo lojimai, žvangimai, bildėsiai, burnojimai. Galop, sudrebėjęs, Šventasis pajuto nematomą priešą savo kambaryje; pasigirdo šauksmai: „Vianney, Vianney, - ar tu gyvas?“ Ir vėl prasidėjo pragariškas puolimas: girdėti buvo šunų cypimai, arklių kanopų trepsėjimai ir t. t.

Kitą kartą piktoji dvasia pamėgdžiodavo stalių, kuris kala vinis asloje; arba vėl paslaptiagi pirštai judino lovos uždangas, judino baldus su tokiu smarkumu, jog Šventasis vos neišvirto iš lovos.

Nusilpęs, bet neįveiktas, išsigandęs, bet nepametęs šalto kraujo, Šventasis visa tai aukėjo už sielas; jis žinojo, kad po didesnių pragaro antpuolių, kitą dieną naujas nusidėjėlis atsiklaups prie jo klausyklos.

Tie velnio antpuoliai turėjo liudininus. Andr. Verchere, vietinis kalvis, kartą naktį eidamas pro kleboniją, girdėjo tokią pragarišką triukšmą, jog 8 d. drebėjo. Kartais mokiniai, nugalėdami baimę, atvykdavo naktį į kleb. kiemą ir, pridėję ausis prie vartelių, klausydavos. Vienas iš jų, kurs vėliau tapo kunigu, pasakojo, kad girdėt buvo žodžiai: „Vianney, Vianney!“

Ne kartą velnias yra palikęs klebonijoje savo buvimo ženklus: dažnai rasdavo suterštą Šv. Panelės paveikslą, kuris kabėjo laiptų kampe.

Kitą kartą vėl staiga užsidegė Arso Klebono kambarys. Ugnis užgeso sava-

me. Sudegė viena lova; Šv. Filomenos relikvija likosi nepaliesta.

Kai apsakė Šventasis apie tą įvykį, jis tarė: „O biaurus kobinys, negalėdamas paukščio sugauti, nors narvelį sudegino. Geras ženklas — ateis nusidėjėliai.“

Nusidėjėlių atsiveritmai, tai po visų tų pragariškų antpuolių, buvo jo vienintelė paguoda.

Be to, Viešpats Dievas suteikdavo jam kitokių džiaugsmų. Su koku skubotumu kas rytas klaupdavo jis prieš tabernakulį, kur jo Amžinas Draugas. Po 5—6 val. išpažinčių klausymo, jis žengdavo prie Viešpaties altoriaus, jis laikydavo šv. Mišias. Jo išvaizda pasikeisdavo: jis buvo lyg ekstazėje; tokia liepsna žibėjo jo akyse. („Arso gyventojai buvo tos nuomonės, kad Šventasis mato Viešpatį Eucharistijoje,“ taip liudija kun. Toccanier.).

Mokindamas katekizmą, Arso Klebonas sakė: „Mūsų tikėjimas rodo mums dalykus lyg už 300 mylių esančius, lyg kad Viešpats yra kitoje marių pusėje. Jei mes turėtumėme gyvą tikėjimą, mes, be abejo, matytumėme Jį Šv. Sakramente. Yra kunigų, kurie kasdien mato Viešpatį Dievą.“

Keletą kartų, išpažinčių beklausant, jo veidas spindėdavo nežemiška šviesa, ir žmonės girdėdavo jį kalbant nesuprantama kalba su nematomu asmeniu. Po to jis indavo pranašauti — kalbėti apie tokius dalykus, kurie vienam Dievui tėra žinomi.

Kai kurie išrinktieji asmenys turėjo laimės dalyvauti šv. regėjimuose, tarp kitų paminėtina p. St. Durie, kuri gegužės 8 d. 1840 m. matė Šv. Panelę Arso Klebono kambaryje.

Panelė Durie atnešusi auką šv. Mišių

fondui, stovėdama už durų, išgirdo Šventąjį kalbant. Kažin kas švelniū balsu tarė: „Ko nori?“ Šventasis atsakė: „O mano Geroji Motina, aš prašau, kad ausidėjęliai atsiverstų, kad nuliūdusieji būtų paguosti, kad ligoniai pasveiktų, o ypač vieno, kurs mirties arba pagijimo prašo.“

„Jis išgys, bet vėliau,“ tarė balsas.

P-lė Durie neabejodama, kad apie ją kalbama, nes ji sirgo vėžio liga, išdrįso įeiti į kambarį. Šventasis stovėjo prieš savo mažą staliuką sudėtomis rankomis; jo veidas nežemiškai spindėjo; priešai ji stovėjo baltais blizgančiais rūbais, su auk sinėmis rožėmis papuoštais, ponia. Jos kaklą puošė žvaigždžių vainikas. P-lė Durie pažino Šv. Panelę, pribėgusi tarė jai: „A mano Geroji Motina, paimek mane su savim!“ — „Vėliau, jau laikas! Tu visad būsi mano duktė, o aš tavo Motina,“ atsakė Šv. Panelė ir pranyko.

Šventasis, lyg stovylas, stovėjo nejudinamas. Lankytoja išsigando, ir manydama, kad jis negyvas, patraukė už sutanos. Šv. atsipeikėjo ir tarė: „Ar tai tu, mano Dieve?“ „Tai aš, tėve, atsakė p. Durie. Tada tiktai jis atsipeikėjo. „Aš manau, kad tai buvo Šv. Panelė!“ — „Tu neapsirikai, dukte mano; su Šv. Panelė ir Šv. Filomena mes gerai pasipažįstame.“

Jis kalba apie daugiškus regėjimus, kaip apie paprastą įvykį. To maža. — Jis darė stebuklus. Kelis, prieglaudęs „Apvaizda“ naudai įvykius, mes jau minėjome, būtent, čionos ir grūdų padauginimą. Jis turėjo paprotį kreiptis į Dievą per Šv. Filomenos užtarimą. „Aš nedarau stebuklų,“ sakydavo jis, „kreipkitės į Šv. Filomeną. Bet minia neapsirikdavo. Ji žinojo, kad dviem geradariam, būtent, Arso Klebonui ir Šv. Filomenai, jie turi būti dėkingi. Šv. Filomenos koplyčioje, tarp kitko, galima buvo pastebėti paprastą mažą rašamąją lentutę. Pravartu pažymėti jos istoriją.

Ponia Cl. Raymond - Conevey sirgo

gerklės liga. Ji negalėdavo nei žodžio ištarti, nepajutus didelių skausmų, kurie buvo į deginimą panašūs. Negalėdama kalbėti, ji buvo priversta rašyti antlenteles, ir tuo būdu būti suprastai.

Nelaimingoji kreipėsi į Kleboną. Pastarasis tarė: „Mano vaikeli, kreipkis į Šv. Filomeną. Padėk lentelę ant jos altoriaus ir prašyk prievartos keliu; sakyk jai, jei ji nenori gražinti tavo balsą, tegul užleidžia savąjį.“

Ponia Raymond parpuolė ant kelių ir karštai meldamasi uždėjo lentelę ant Šv. Filomenos altoriaus. Po maldos atsistojo visa nudžiugusi: ji buvo išgydyta. „Mano vaikeli, tarė Šventasis, neužmiršk tos maldos ir Šv. Filomenos dieną, atvyk čionai.“

(Bus daugiau)

KATALIKŲ PASAULY

BRAZILIJA. — Čia yra nepaprastai daug pavojingų gyvačių, kurios kasmet pražudo tūkstančius žmonių. Bet labai įdomu pastebėti, jog prieš keletą šimtmečių didysis Brazilijos misijonierius jėzuitas Tėvas Anchietas pranašavo, kad Brazilijoje neįsijęs nė vienas katalikų misijonierius nuo gyvatės įkandimo. Toji pranašystė buvo iš naujo priminta, kada vienas redemptoristų misijonierius, Tėvas J. Carey, belankydamas savo tikinčiuosius, apsinakvojo Ipeque kaimo koplytėlės zakristijoje. Kaip jis nusigando, kada rytą pabudęs pastebėjo ant savo lovos ties pat kojomis susirangiusią didelę ir baisią gyvatę. Mirtis rodės neišvengiama, nes gyvatė nė nemanė trauktis iš savo guolio. Misijonierius ėmė karštai melstis prie Tėvo Anchietos, kuris žadama paskelbti netrukus palaimintuoju, kad jis ir šį kartą apsaugotų beginklį misijonierių nuo neišvengiamos mirties. Ir iš tikrųjų gyvatė netrukus nubudo ir ramiai nušliaužė žemyn.

Chicago, Illinois

LAIVAS SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

Chicago, Illinois

VATIKANAS. — Gausingoji Anglijos bedarbių maldininkija lankėsi Romoj. Aną dieną Šv. Tėvas Pijus XI suteikė šiems maldininkams audijenciją. Maldininkijos direktoriai buvo priimti atskirai.

Kalbėdamas į bedarbius Popiežius pareiškė, kad jie į Amžinąjį Miestą atvykę iš Anglijos, Skotijos ir Airijos tikybos centrų, turėdami Išganymo ir darbo pažymius. Išganymas ir darbas yra didžiai svarbūs dalykai ir žmogaus akyvaizdų jie visados stovi greta vienas kito.

Popiežius nurodė maldininkams, kad Mūsų Viešpats atėjo pasaulin kaip darbininko sūnus, ir kad Jis Pats dirbo ir tuo būdu darbą iškėlė garbingon vieton. Išganytojo darbas yra pilaas grožio ir darbininkas žmogus privalo tame rasti sau reikalingą paguodą.

Toliau Šv. Tėvas ragino maldininkus, kad kada jie šiandien ne dėl savo kaltės neturi rankų darbo, tai grįžę namo nedarbo metu tegul imasi Išganymo darbo, skleidami Šviesą ir Tiesą tarp tų, kurie stovi nuošaliai nuo tikrosios tikybos. Šis dvasinis darbas ypač šiandien labai reikalingas kada daug žmonių gyvena lyg tamsiuose rūkuose.

ROMA. — Spalių 11 d. Šv. Tėvas lankė Santa Maria Maggiore baziliką, kuri yra viena didžiausių Romoj, neskaitant Šv. Petro bazilikos Vatikane.

Bazilikos saugai ir tvarkai iš vakaro nuvyko Vatikano šveicarų ir žandarų kuopa.

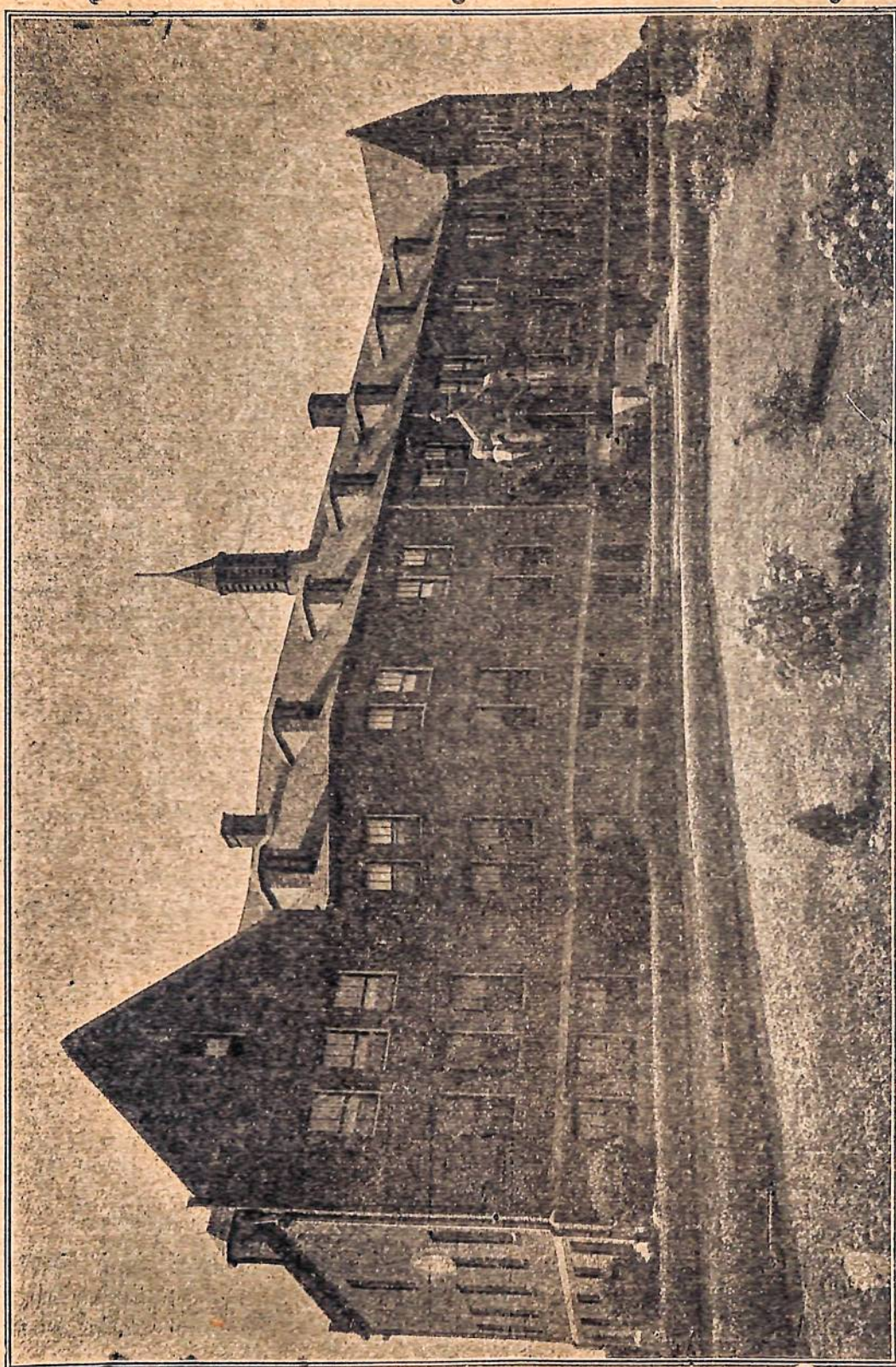
Nuvykus Popiežiui į baziliką, ten įvyko iškilmingos pamaldos. Aukštasis Mišias laikė kardinolas A. Maria Dolce. Po pamaldų Šv. Tėvas palaimino minias.

MEKSIKA. — Čia katalikų persekijimai eina ir dabar visu smarkumu. Jie yra labai panašūs į 10 persekiojimų, kurie buvo pirmaisiais krikščionybės laikais Romoje, nes ir beždieviškoji Meksikos valdžia tik vieną kitą trumpą laikotarpį šiek

ties apstabdo savo persekiojimus, kad paskui vėl su didesniu smarkumu galėtų toliau slopinti ir žudyti katalikus. Taip dar neseniai vėl buvo ištremtas iš Meksikos Šv. Tėvo atstovas. Visoj Meksikoje kunigų skaičius buvo taip apribotas, kad vienam milijonui katalikų tegali pasilikti tik vienu vienas katalikų kunigas. Ir tai daro tie žmonės, kurie iki šiol visur ir visiems dūmė akis, skelbdami "laisvę, lygybę ir brolybę." Tą pačią "laisvę, lygybę ir brolybę" skelbia ir kruvinosios Rusijos valdovai. Argi gali žmogus jiems tikėti? O tačiau ir Lietuvoje dar yra daug tokių, kurie pamynę po kojų Kristaus mokslą, patys vis dar tebeperša krauju paplūdusios Rusijos ir Meksikos "laisvę."

PLĖŠTŲ SALA. — Ši sala yra prie pat Pietų Afrikos. Joje per 20 metų su nepaprastu pasiaukojimu dirbo raupsuotųjų ligoninėje vienas anglikonų pastorius. Mat, jis norėjo eiti katalikų misijonierių takais ir įrodyti, kad ir kitų tikėjimų dvasininkai sugeba kartais labai pasiaukoti artimo labui. Tačiau beieidamas šiais artimų meilės takais jis atėjo pats į Katalikų Bažnyčią. Kartu su savim jis atsivedė ir didelę dalį savo tikinčiųjų.

KAUNAS. — Šiais šventaisiais metais Kauno Metropolijos Kun. Seminarijos Maldos Apaštalavimo skyriaus nariai klierikai pasiryžo, pasidalindami per visą Rožančiaus mėnesį kasdien po vieną laiškutį Lietuvos Eucharistijos Karžygiams. Tokiu būdu jauniausieji mūsų kunigėliai stengias parodyti kelia prie Jėzaus Širdies ir Rožančiaus Karalienės Marijos mūsų mažiausiems parapijiečiams! Jaunieji jauniems! Tai, rodos, bus pirmas tos rūšies bandymas visoje Eucharistijos Karžygių istorijoje. Visus mūsų narius prašytume gerai pasimelsti, kad šis mėginimas gražiai pavyktų!

Šv. Pranciškaus Seserų Vienuolynas ir Akademija, Pittsburgh, Pa.

M Ū S Ų D A R B A I

MARIANAPOLIS

Amerikos Lietuvių Katalikų Studentų Organizacijos kuopa atlaikė savo susirinkimą, kaip paprastai, pirmame mėnesio šeštadienyje.

Pirm. V. Sabas patiekė šią dienotvarkę:

1. Protokolo skaitymas.
2. Skaitymas laiško iš Centro pirm.

Jono Č. Morkūno.

3. Sekcijų raportai.
4. Kuopai vardo parinkimas.
5. Sumanymai bei inešimai.

Duota ilgiau padiskusuoti kokis vardas mūsų kuopai tinkamiausias. Buvo pateikti keli geri vardai, bet galutinai nutarta per ateinančias tris savaites tarp sąvęs aptarti vardus ir numatytus, įteikti p l e n u m o valdybai, kad per sekantį susirinkimą būtų galima paskelbti naujas ir reikšmingas vardas.

Tarp kitko sumanyta turėti bausmę tiems, kurie be geros priežasties nepribus plenumo susirinkimuose. Bet, išmušus šeštai valandai baigėsi diskusai ir tuom, po formulų nariai išsiskirstė.

Vilniaus diena.

Spal. 9 d. buvo surengtas gedulingas, bet turiningas programos, kad paminėjus sukaktuves Vilniaus trylikos metų netekimo.

Programos vedėjas buvo klier. Jonas Kamandulis, kuris įženginė kalba pabrėžė, kad studentija savo talentais moka prisidėti kilniui minėjimu tėvynės Lietuvos širdgėla.

Muzikališką programos dalį išpildė kolegijos rinktinis choras brolio Jono Bano vadovyje.

Solo padainavo stud. B. Voveris, kurio gilus, skambus balsas aidė ilgą laiką

net programui užsibaigus.

Du kolegijos jauniausiai studentai, E. Bulevičius ir J. Jurčikonis, abu padėklemavo po vieną poemą.

Referatą apie Vilnių paskaitė klierikas J. Dambrauskas. Paprastai referatas sunku sekti, nes negalima priduoti reikalingo gyvumo, bet šis referatas buvo nepaprastai žavinantis.

Studentas J. Stankus visiems pridavė kilnaus noro už Vilnių ir Nepriklausomą Lietuvą dirbti, savo tikrai Ciceroniška prakalba. Jo kalba buvo įdomi, ypač tuom, kad jisai netaiė vien skambius žodžius, bet tartum, pergyveno visas Vilniaus kančias, ir gestais įtikino visus, kad turime okupuotą Lietuvą gyvu ar spausdintu žodžiu gint.

Antrą prakalbą pasakė klier. V. Sabas, kuris ir perskaitė liūdną faktą, būtent okupuotoje Lietuvoje Juozo Bakanauko nušovimą. Jis lenkų nuteistas dėlto, kad buvo vienos lietuvių neteisingai apskųstas.

Toliau kalbėjo mūsų didžiai gerbi. ir mylimas Provincijolas, Tėvas J. J. Jakaitis, kuris vaizdžiai apibūdino Vilniaus klaidingą padėtį ir ryškiai pabrėžė reikalingumą užlaikyti lietuvių dvasią Amerikos lietuvių jaunimo tarpe. Tėvui Provincijolui baigus savo kalbą, pats pakvietė kolegijos direktorių, kun. Dr. Joną Navicką papasakoti savo praleistą laiką Vilniuje tik keli mėnesiai atgal. Kun. direktoriaus kalba buvo interesinga, bet de-ja, mums pertrumpa.

Tai taip Marianapoliečiai minėjo Vilniaus dieną. Mat, mūsų studentai visuomet prisideda ir prisidės liūdėsį ar džiaugsmą tėvynės pergyvent.

Vincas Sabas (L. K.)

Chicago, Illinois

LAIVAS SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

Chicago, Illinois

THOMPSON, Conn. — Spalių 1 d. įvyko Marianapolio kolegijos Literatinės sekcijos susirinkimas. Šios sekcijos pirminku plenumo susirinkime buvo išrinktas A. Mažukna. Kodangi dar nebuvo šiam skyriui pilnos valdybos, todėl šiam susirinkime pirmiausia ėjo rinkimai vice-pirminko ir raštininko. Iš pastatytų kandidatų į vice-pirm., didžiuma balsų išrinktas M. Jodka, iš pastatytų gi kandidatų į raštininką, dauguma balsų išrinktas J. Stankus. Taip, jog Literatinės sekcijos valdybą sudaro šie asmenys: pirm. — A. Mažukna, vice-pirm. — M. Jodka, raštininkas — J. Stankus.

Šioji sekcija suskirstė savo darbuotę penkiomis dalimis, būtent: "Studentų Žodis," "Laivas," "Draugas," "Darbininkas" ir "Garsas." Kiekvienam skyriui paskirtas vyriausias asmuo, kuris prižiūri ir vadovauja to skyriaus veikimui. Jam pagalbsti tie, kurie išdomavę tos srities darbą. "Studentų Žodžiui" vadovauja red. p. J. Pilipauskas, "Laivui" — V. Sabas, "Draugui" — A. Miciūnas, "Darbininkui" — A. Mažukna, "Garsui" — S. Grafas.

Be šių lietuviškų laikraščių, paskirtas A. Ignotas reikalui prisėjęs rašyti korespondencijas ar straipsnius.

Toliau nutarta įrengti kolegijoje skaitymo kambarį, kame būtų sudėta laikraščiai ir žurnalai mokiniams pasiskaitymui, kas, be abejo, bus itin naudinga studentams.

Kolegijos Rėmėjai:

O. Tamašauskas, Union City, Conn. 5.00
T. Misiunaitė, Phila. Pa. 1.00
E. Galčiuvienė, Blissville, L. I. N. Y. 2.00
Dambrauskienė, Blissville, L. I. N. Y. 1.00
Šv. Barboros dr. ja, Chicago, Ill. ..1.00
M. Viskunaitė, Phila. Pa. 2.00
M. Vasilūtė, Waterbury, Conn. 2.00
M. Subaitė, Chicago, Ill. 2.00
K. Kučinskis, Kingston, Pa. 1.00

Barbora Schimitis, Herrin, Ill. 1.00
J. Čiubanavičius, Norwood, Mass. ...3.00
M. Aitutien, Rockford, Ill. 2.00
J. Lukša, New Haven, Conn. 1.00
P. Kazlauskas, Phila. Pa. 1.00
M. Petrauskienė, Ind. Harbor, Ind. ...1.00
R. Daugirdžintė, Waterbury, Conn. 2.00
(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Kol. Rėm. Centras*

LAIŠKAS 10 METŲ BERNIUKO IŠ KALIFORNIJOS

Mes sveikiname ir liukime, kad Dievas duotų visiems kunigams Marijonams visokių palaiminimų. Aš jau pradėjau lankyti šv. Antano parapijos mokyklos 5 skyrių (Long Beach, Cal.). Aš dabar turiu daug mokytis. Daugel kartų dėkoju aš Dievui geram, kad leido man susilaukti (spalių m. 28 d. 1933 m.) 10 metų laimingo gyvenimo.

Aš meldžiu, kad gerieji Tėveliai spalio m. atlaikytų šv. Mišias už mane, kad Dievas duotų laimingai ir dorai sulaukti kitų 10 metų, kad aš mokėčiau gražiau ir naudingiau laiškus parašyti, kad jau galėčiau mokytis Tėvų Marijonų Kolegijoje. Tuo tarpu su Dievu, gerieji Tėveliai.

Su angšta pagarba (pasirašęs)

Jonas Kassalukas,

744 E. 5-th St., Long Beach, Cal.

P. S. Spalių 2 d. 11:00 a. m. 1933 m. pas mus buvo smarkus žemės drebėjimas. Mes dar, Dievui dėkui, likome sveiki. *Jonas Kassalukas,*

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

* * *

KLAUSIMAS. Ar gali atlikinėti išpažintį tas, kuris yra beveik tikras, kad jis vėl padarys tą pačią nuodėmę?

ATSAKYMAS. Išpažintis negali būti gera be gailesčio. Gailestis nėra geras be tikro nuoširdaus prisizadėjimo daugiau tų nuodėmių nedaryti. Taigi, kiekvienas, kuris tik daro savo nuodėmių išpažinimą, turi rūpintis, kad turėtų norą ir pasiryžimą nenusidėti ir tikrai graudintusi, kad nusidėjo; kitaip jo išpažintis būtų šventvagiška.

Nors išpažįstas nuodėmės, gerai žinodamas savo silpnybes, abejotų ir gana stipriai, ar išvengs vėl nuodėmės, tai vienas, jei jis laikai gailisi, turi tikriausią pasiryžimą ir po išpažinties imasi nurodytų priemonių pasitaisyti, jis gali eiti išpažinties.

Gali atsitikti, kad kuris - nekuris per nekurį laiką įpuldinėjo į nekurias nuodėmes po atliktų išpažinčių, bet, galutinai, pačiam bededant tikrų pastangų, bevar-tojant padarytas nuodėmklausio priemonės ir Dievui padedant, pasisekė pelnyti visiškai pergale nuodėmėms.

KLAUSIMAS. Ar tai tikėjimo tiesa, kad sielos tų visų asmenų, kurie nešiojo karmelitų škaplerius, kalba kasdien 7 Tėvė mūsų, 7 Sveika Marij, 7 Garbė Tėvui, Sūnui ir t. t. ir 1 Tikiu į Dievą, ir susilaiko nuo valgymo mėsos trečiadienį ir šeštadienį, po jų mirties bus paliausnotos iš skaistyklos pirmąjį šeštadienį po jų mirties.

O. Til.

ATSAKYMAS. Ne. Tai nėra tikėjimo tiesa. Kad tokia malonė bus suteikta po mirties tų asmenų sieloms, kurie nešiojo klausime minėtą škaplierį ir pildė nurodytas sąlygas, yra dievotas tikėjimas, remiamas ne Dievo apreiškimu, surašytu šv. Rašte, bet privačiu apreiškimu, kurį turėjęs vienas popiežius.

LIETUVOS ŽINIOS

* * *

SILUVA. — Nesenai Šiluvoje įvyko garsūs Šilinaės atleidai.

Pagarbinti Stebuklingos šv. Panelės Marijos Šiluvoje suplaukė iš visos Lietuvos tūkstančiai žmonių.

Maldininkų procesijos plaukė iki pas-kutinės atleidų dienos. Jiems atvežti iš toliau važiavo specialūs traukiniai, visi pilni. Iš tolimos Žemaitijos ir apylinkių ėjo pėsčių procesijos. Iš Kauno buvo apie 700 maldininkų. Šiluva virto kai tikrasis maldininkų miestas.

Atlaiduose dalyvavo daugiau kaip 50 kunigų. Pamokslus sakė kun. jėzuitas Paukštys.

GRAŽI MARIJOS CHORO ŠVENTĖ

Marijonų bažnyčios Marijos choras šventė savo vardo sukaktį. Iš vakarų visi choristai prieina išpažinties. Ryte 6 v. bažnyčios rektorius kun. Meškauskas, M. I. C., atlaikė choristų intencija šv. Mišias, kurių metu choristai priima Gyvybės Duoną. Mišių metu keletą žodelių, tinkančių tai dienai, prabyla tas pats šv. Mišių aukotojas. Choristai savo brangių iškilmių metu giedojo šv. Mišias ir keletą giesmelių, kurių balsai džiugino visus ten buvusius. 10 val. kun. Meškauskas, M. I. C. buvo suruošęs visiems choristams arbatėlę, kurioje draugiškai pasikalbėję, padainavę išsiskirstė namo su nauja energija neapleisti giesmių meno.

TELŠIAI. — Vargdienių seselių vedamoje pradžios mokykloje yra 109 mokiniai: 53 berniukai ir 56 mergaitės. Vaikų darželyje 64 vaikučiai: 28 berniukai ir 36 mergaitės. Iš viso 173.

— Seselių kazimieriečių vedamoje pradžios mokykloje yra 57 mokiniai: berniukų 20 ir mergaičių 37. Jų vedamame šv. Vincento a Paulio draugijos vaikų darželyje yra 56 vaikai: 24 berniukai ir 32 mergaitės.